

De perfecte locatie

De perfecte locatie

Karin Bogaarts-Ros

Dit werk is fictie, eventuele gelijkenissen met bestaande personen berusten op puur toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Schrijver: Karin Bogaarts-Ros
Coverontwerp: Brave New Books
ISBN: 9789402153347
© Karin Bogaarts-Ros

1 Brand

De eerste melding van een te vroeg brandend paasvuur kwam niet echt onverwacht. Het voorjaar was erg droog en de brandweer had al gewaarschuwd dat het wel eens mis kon gaan met de hoge stapels hout die je overal in Twente kon vinden. Het was vrij snel duidelijk dat deze brand geen natuurlijke oorzaak had. De brandweer had een paar shotflesjes gevonden en de conclusie was al snel getrokken: hier waren waarschijnlijk baldadige jongelui aan het werk geweest. De politie kon weinig meer doen dan extra surveilleren en de brandweer probeerde via de media nog eens te waarschuwen voor de extreme droogte en het brandgevaar bij de boakes (paasvuren). Gelukkig waren de meeste paasvuren op redelijke afstand van de huizen opgebouwd, maar een uit de hand gelopen brand kon veel schade aan de natuur toebrengen. Er was voldoende reden om waakzaam te zijn.

Ellen ten Hag, de jonge journaliste van het dagblad Tubantia, had inmiddels al een artikeltje geschreven, een interessant stuk over de historie van de paasvuren en de poging het wereldrecord voor het grootste paasvuur te breken. Natuurlijk had ook zij over de uitzonderlijke weersomstandigheden geschreven. Het was warm en droog, de boeren klaagden al over de schade die dit zou veroorzaken aan de gewassen, maar de meeste mensen waren blij. De zon zorgde voor vrolijke gezichten, sommige terrasjes werden op echt mooie dagen al flink bezocht. De meeste Twentenaren waren opgelucht dat het hout voor de paasvuren niet te nat was en dat de omstandigheden goed meewerkten. Het zou een prachtige Pasen worden en die zou natuurlijk gevolgd worden door een super zomer. Dat eerste brandje kon de pret niet drukken.

De tweede en de derde brand schudden de mensen wakker, vooral toen het duidelijk was dat deze branden ook aangestoken

waren. Twee nachten na de eerste brand werd rond half een 's nachts melding gemaakt van weer een brand, dit keer in de buurt van Lonneker. Toen de brandweer ter plaatse kwam, was het halve dorp al uitgelopen om alles eens goed te bekijken. De menigte was maar met moeite weg te krijgen, wat de werkzaamheden van de brandweer erg bemoeilijkte. Nog geen drie kwartier later kwam de melding dat er in De Lutte ook een paasvuur brandde en ook deze brand trok veel ramptoeristen. De Tubantia kopte de volgende dag: "Twente brandt" en op de voorpagina stonden grote foto's van de branden, waarop vooral opgetogen jongelui te zien waren. In het artikel werd de nadruk gelegd op het feit dat ook deze vuren aangestoken waren en dat er voor de overige paasvuurlocaties nu extra waakzaamheid geboden was. Nog voor ze officieel aangestoken zouden worden, trokken de paasvuren al veel belangstelling. De politie en diverse vrijwilligers hadden het erg druk om alles onder controle te houden. De sfeer sloeg om, de angst nam toe en op de sociale media werden beschuldigingen over en weer geslingerd.

Op één van die hete lentedagen zat Ellen bij haar oude mentor aan tafel en vertelde over de problemen die haar de laatste tijd bezig hielden. Er waren problemen bij de opleiding en de onrust die dat veroorzaakte, was soms ook de oorzaak van kleine onenigheden tussen haar en Mert Dümuz, haar vriend, die bij de politie werkte. De opleiding Journalistiek aan Windesheim stond niet zo goed meer aangeschreven en ook door problemen bij andere hogescholen kwamen er steeds meer opleidingen in een kwaad daglicht te staan. Ellen was bang dat haar papiertje straks niets meer waard zou zijn. Ze zocht eigenlijk steun bij haar mentor, in de hoop dat hij zou zeggen dat zij wel een goede journaliste zou worden ondanks de problemen op school. Gelukkig vond Rob Spijkers dat ze helemaal uit het juiste hout gesneden was. Hij zag in haar zijn gewenste opvolger als het moment zou komen, dat hij eindelijk met de vut kon gaan. Hij was alleen bang dat Ellen op dit moment wilde stoppen met

haar opleiding en hij wist niet hoe de hoofdredactie en personeelszaken om zouden gaan met een journaliste zonder papieren. Persoonlijk hield hij meer van mensen die zich in de praktijk waarmaakten dan van mensen die schermden met diploma's. Hij zei altijd gekscherend dat hij een typediploma had, maar dat er geen typemachines meer waren.

“Luister, Ellen” zei hij. “Het zou jammer zijn om nu van school te veranderen of te stoppen. Je bent er nu bijna en je hebt hier al een leuke parttime baan, je weet zelf heel goed dat je hier gewaardeerd wordt om je inzet, om je neus voor nieuwtjes en om je lekker leesbare stukjes. Maak gewoon die opleiding af, dan kan niemand je dat meer afpakken en het wordt voor jou makkelijker om hier je voetje tussen de deur te houden. Je weet dat ik je niet kwijt wil en ik zal zeker een goed woordje voor je doen.” Hij keek haar even aan om te zien of zijn boodschap goed overkwam. Het deed hem verdriet dat het meisje zich zo door haar school in de steek gelaten voelde. “Je wordt een goede journaliste, wat zeg ik: Je bent een goede journaliste! Je hebt zelf al aangegeven dat het regionale nieuws jou goed ligt en dat je het liefst in deze regio zou blijven, ga daar dan voor en laat het zien.” Hij stond op en zei: “Kom op, laat je door die school niet kisten, ga vanavond lekker uit met die politieagent van je, hoor hem uit over een paar sappige zaken en ga vroeg naar bed. Ik ga nu ook naar huis, naar moeder de vrouw.”

Ze liepen samen het gebouw uit en wensten elkaar een prettige avond. Ellen stuurde Mert nog even een berichtje om te melden dat zij vroeg vrij was. Ze vroeg of hij bij haar kwam eten of dat hij de stad in wilde. Ze had geen zin om te studeren en ze hoopte dat Mert dat ook niet had.

Eenmaal thuis ging ze eerst even lekker op de bank zitten, zapte wat om te zien wat er op tv was en ging zich daarna omkleden. Toen Mert kwam, was de beslissing om uit eten te gaan snel

gemaakt. Ze waren allebei wel moe en ze hadden geen zin om nog te koken.

Uiteindelijk zaten ze aan een tafeltje bij de Beiaard en onder het genot van een fris biertje namen ze hun dag door. Ellen vroeg aan Mert wat de politie deed aan de dreiging die uitging van de droogte en de opbouw van de paasvuren. Ze had de opdracht gekregen om zich daar verder in te verdiepen en er een vervolgartikel aan te wijden. Mert haalde zijn schouders op: "Daar zijn we nog niet mee bezig volgens mij, ik heb er nog geen berichten over gehoord, dat is meer iets voor de wijkagenten. Volgens mij is jouw chef een beetje werk aan het zoeken." Ellen lachte: "Het is wel een leuk onderwerp om over te schrijven, prachtige aanvullende informatie voor alle 'nieuwe' Twentenaren. Bovendien is het met die recordpoging om het grootste paasvuur ter wereld te maken toch ook wel wereldnieuws."

2. Het filmproject

Op de meeste Twentse middelbare scholen was de GGD begonnen met het geven van voorlichting om het comazuipen tegen te gaan. Dit was met name nodig omdat het vooral onder de plattelandsjeugd gebruikelijk was om in de weekenden elkaar op te zoeken in de zogenaamde jeugdthonken, de verbouwde boerenschuren, waar stevig ingedronken werd. Tijdens deze voorlichtingen werden de lesgevers vaak op hoongelach getrakteerd, de ernst van de situatie scheen niet echt tot de jeugd door te dringen. Veel leerlingen vonden het zelfs wel stoer om toe te geven dat zij al eens dronken waren geweest. Natuurlijk waren er ook voldoende kinderen die schrokken van al die verhalen en de voorlichters hoopten dat ze in ieder geval deze kinderen zover konden krijgen om niet over te gaan tot het drinkgedrag van hun leeftijdsgenoten.

In de docentenkamers hoorden de voorlichters de verhalen over schoolfeesten waar de leerlingen soms al aangeschoten probeerden binnen te komen. Het was duidelijk dat deze lessencampagne niet echt vruchten af zou werpen en de voorlichting op een andere manier aangepakt moest worden. De voorlichters waren erg blij dat er tijdens een van deze lessen op het Bonhoeffer College in Enschede een docente op het idee kwam om een korte film met de leerlingen te gaan maken over wat voor impact het drinken kan hebben op het leven van een scholier.

De lesgeefster van de GGD vond het een prachtig idee en zo was het balletje gaan rollen. Een andere docent bleek een kruiwagentje te hebben bij RTV-Oost en al vrij snel was het duidelijk dat de film er zou komen.

Het Bonhoeffer College stond bekend om zijn culturele programma en veel leerlingen waren wel op de een of andere manier bezig met kunst. Sommige leerlingen bespeelden een

instrument of zaten op ballet en het *Komkommertje*, het schoolblad, was een podium voor leerlingen met literaire aspiraties. Toen hun docente Nederlands met het idee voor de film kwam, waren de beide havo 3-klassen dan ook meteen enthousiast.

De juf, Miranda Schuilenburg, schreef een wedstrijd uit voor het beste scriptidee en vertelde dat het de bedoeling was dat er echt een film kwam.

Ze verheugde zich op deze opdracht, haar ervaring had haar geleerd dat opdrachten buiten het lesboek om veel beter gemaakt werden dan die uit het boek zelf. Bovendien konden de leerlingen op deze manier ook laten zien wat hun ideeën waren over het comazuipen, was het werkelijk zo erg als de media en de voorlichters het voorschotelden, of moest er eindelijk maar eens gerelativeerd worden? Op school waren er natuurlijk wel eens leerlingen betrapt met alcohol, maar dat was in haar tijd op de middelbare school, zo'n vijftien jaar geleden, niet echt anders. Ze moest even lachen bij de herinnering, zij en haar vriendinnen hadden heel wat baco'tjes gedronken tijdens alcoholvrije schoolfeesten.

De derdeklassers waren druk aan het schrijven en, omdat ze toestemming hadden om werkverbanden aan te gaan, waren er, behalve individuele schrijvers, ook een paar schrijversgroepen die voortdurend aan het brainstormen waren. Op een gegeven moment ging het er zo vrolijk aan toe dat mevrouw Schuilenburg zich geroepen voelde om de klas stil te leggen en te vertellen dat ze er thuis maar verder aan moesten werken. Gelukkig ging op dat moment de bel.

Toen mevrouw Schuilenburg na haar laatste uur de pc in haar lokaal uit had gezet en nog even met de bezem door het lokaal was gegaan, werd er op de deur geklopt. Twee van haar jongens vroegen of ze nog wat mochten vragen. Natuurlijk had ze daar geen problemen mee en ze vroeg of ze misschien ook een kopje

thee wilden. Voordat ze weer in haar auto stapte, wilde ze altijd eerst even de dag van zich afschudden en dat ging het best met een kopje thee. Gelukkig lag de docentenkamer dicht bij haar lokaal en ze haalde snel de thee en nam ook een paar koekjes mee.

De jongens hadden al plaatsgenomen en vonden het duidelijk wel leuk dat juf ook iets voor hen ook iets had mee genomen. "Oké jongens, vertel, wat is er aan de hand?" De beide jongens keken elkaar even aan en toen begon Luuk: "Nou juf, het zit zo. Die film hè, die moet toch ergens opgenomen worden?" Miranda knikte even bemoedigend. "Nou, de meeste leerlingen uit onze klas wonen gewoon in Enschede of Glanerbrug en daar zijn bijna geen echte drinkketen zoals bij ons in Overdinkel." Joost knikte enthousiast en zei: "Ja juf, die bij Luuk is echt geweldig, met een echte bar erin en z'n broer kan heel goed draaien." De jongens vertelden enthousiast over de mogelijkheden die de keet zou hebben en hoe goed dat zou zijn voor de film, misschien was het zelfs mogelijk om dan meteen een klassenfeest te organiseren en dan al te filmen. Het was duidelijk dat ze alles al helemaal in hun hoofd hadden.

Miranda wilde geen overhaaste beslissingen nemen en zei dat ze dat eerst met de klas en de ouders van Luuk wilde bespreken. De jongens vonden dat prima en namen opgelucht afscheid, terwijl ze alweer hun telefoons in de hand hadden om hun ideeën door te twitteren.

Miranda keek de beide jongens na en dacht bij zichzelf dat het helemaal niet zo'n slecht idee was. Luuk en Joost stonden een beetje buiten de groep omdat zij de enige twee waren die echt ver buiten de stad woonden. Ze hadden meer contact met andere leerlingen die ook uit Overdinkel kwamen. Dat was ook wel te begrijpen, ze fietsten samen op en zaten daar in het dorp ook bij de plaatselijke voetbalvereniging en nu hoorde ze zelfs dat ze ook gezellig in een keet samenkwamen. Misschien was het

wel goed om daar eens met de klas te gaan kijken om zo meer waardering voor deze jongens te kweken. Hoe meer ze er over nadacht, hoe beter het plan van de jongens haar beviel.

Maar eerst moet ze maar eens snel naar huis gaan, ze zou die avond leuk met een paar vriendinnen naar een bloemschikcursus gaan om een paasstukje te maken, daar verheugde ze zich erg op. Omdat de club zo langzamerhand bestond uit werkende jonge vrouwen en omdat er ook al twee werkende moeders bij waren, werd het steeds moeilijker om gezamenlijk iets af te spreken. Iedereen had er zin in en het zou vast heel erg leuk worden. Het enige nadeel was dat de cursus ergens buitenaf gegeven werd. Gelukkig kon ze met één van de anderen meerijden, want in het donker op zo'n landweggetje rijden, trok haar niet echt.

3. Een nieuw begin

Vergenoegd keek Gea Oude Hengelman de cursusruimte nog eens in, toen sloot ze de deur achter zich. Het zag er allemaal precies zo uit als ze zich had voorgesteld. De vloer van de schuur was in de oorspronkelijke staat gelaten, daardoor was hij makkelijk schoon te vegen. Ze was ook blij dat ze haar wensen voor het woonhuis had doorgedrukt. Daar had ze nu een mooie, nieuwe keuken. De oude keuken had in de cursusruimte ook een belangrijke functie, niet alleen als extra werkblad en kastruimte, maar ook als wastafel. Nu hoefde ze niet met vuile vaat of hete koffie van en naar het woonhuis te lopen. Nee, dit was nu echt haar plekje geworden.

Vanavond zou de eerste groep komen en ze voelde wel een beetje spanning. Gelukkig zouden haar schoonzusje en haar nichtje komen en ook sommige oud-cursisten van het *Groenrijk* hadden zich aangemeld. In totaal zouden er acht dames zijn, dat was wel iets minder dan ze had gehoopt, maar toch genoeg om deze avond door te laten gaan. Bovendien was het meteen een mooie gelegenheid om te kijken of ze de groepsgrootte een beetje goed had ingeschat. Bij *Groenrijk* hadden ze soms wel groepen van 25 gehad, maar daar was meestal hulp. Nu zou ze alleen zijn en het was echt een beetje afwachten hoeveel ervaring de dames hadden met bloemschikken. Als alle acht deelnemers individuele aandacht nodig hadden, kon het een groot probleem worden. Gelukkig waren haar schoonzus en nichtje handig genoeg en ze hadden al beloofd om mee te helpen als dat nodig was. Bovendien was één van haar oud cursisten echt heel erg goed, die had helemaal geen cursus nodig, maar die wilde graag het huis uit en noemde deze cursussen haar therapie.

Gea liep rustig over het pad naar huis, terwijl de scharrelkipjes op haar afkwamen in de verwachting dat ze wel iets te eten had meegenomen. Maar toen ze gewoon rustig doorliep naar huis, scharrelden ze verontwaardigd kakelend weer terug de tuin in. In de ruime nieuwe keuken dekte ze de tafel voor twee personen, dat vond ze nog altijd vreselijk ongezellig, maar aan de andere kant was het goed, want het feit dat de jongens nu het huis uit waren had haar wel die prachtige werkruimte opgeleverd. Toen die drie nog thuis woonden was de oude schuur hun drinkkeet geweest en had die bijna ieder weekend vol gezeten met vrienden en vriendinnen, van wie velen ook nog bleven slapen. Nu de jongens aan het studeren en aan het werk waren en echt het ouderlijk huis hadden verlaten, waren die feesten en slaappartijen afgelopen. Gea was daar opgelucht over, ze had de keet altijd al vreselijk gevonden en ze was steeds bang geweest dat er iets zou gebeuren. Vooral de laatste jaren toen er steeds meer berichten kwamen over comazuipen en dergelijke. Haar jongens beweerden wel dat zij dat niet deden, maar toch. Gea schudde de nare gedachten van zich af.

Haar jongens waren het huis uit. Jaap, de oudste, had een leuke baan en woonde samen met zijn vriendin in Hengelo. Hij was een snelle leerling geweest en het studeren had hem geen moeite gekost en nu deed hij iets met computers bij Siemens. Daan, zoon nummer twee, was naar Wageningen verhuisd en studeerde daar iets ingewikkelds en de jongste, Matthijs, was uit huis gegaan om dichterbij zijn opleiding aan de 'groen-academie' zoals hij het zelf noemde, te zijn. Hij had zich nooit thuis gevoeld op school en als klein kind hielp hij al liever op de boerderij dan dat hij naar school ging. Toen hij er een keer de klas uit was gestuurd, was hij het hele stuk van school terug naar huis gelopen.

Tijdens de maaltijd was Gerard zwijgzaam. Gea had willen vertellen over hoe gezellig de schuur er uitzag en hoe blij ze was met de verbouwingen, maar Gerard had alleen maar geknikt en was doorgedaan met eten. Zelf was ze toen ook maar gestopt met praten en na de aardappels, groente en de gehaktbal had ze het toetje op tafel gezet. Het was een recept van haar nichtje, Ellen had gezegd dat het ook wel lekker was als iets bij de koffie tijdens één van haar cursusavonden. Gea had veel aandacht gegeven aan de opmaak van de glazen, maar dat was meer omdat ze dat zelf leuk vond, dan dat ze Gerard er een plezier meedeed. Zelf nam ze kleine fijnproevershapjes van de tiramisu, maar Gerard schoof zijn dessertbakje terzijde en vroeg of er geen vla of yoghurt was.

Na de maaltijd ruimde ze de vaatwasser in en kleepte ze zich snel om in iets dat makkelijk en toch representatief was. Toen ze van de trap afliep, hoorde ze de voetstappen van haar schoonzus en nichtje al op het erf en ze liep naar buiten. "Hoi schatten. Wat super dat jullie er al zijn. Komen jullie meteen mee naar mijn werkplaats of willen jullie eerst nog naar binnen, je broer zit waarschijnlijk tv te kijken." Uiteindelijk ging haar nichtje Ellen, de journaliste bij de Tubantia, met haar mee naar de cursusruimte. Haar schoonzus ging het huis binnen om haar broer te begroeten. "Hoe is het met de jongens?" vroeg Ellen belangstellend, terwijl ze naar de schuur liepen. "Ach, het gaat wel," antwoordde Gea. "Maar vertel eens over jou, is het nog aan met die politieagent?"

Tegen kwart over zeven reed de eerste auto het erf op en drie jonge dames stapten jolig uit. Ze hadden duidelijk veel zin in een gezellig avondje bloemschikken. Gea nodigde ze hartelijk uit en ging ze voor naar de verbouwde schuur, waar haar schoonzus en nichtje al bezig waren om de koffie- en theespullen klaar te zetten. Al snel kwamen de overige cursisten en werd er even kennisgemaakt. Het bleek dat Ellen een van de andere dames al

kende, zij woonde ook in haar appartementencomplex in het centrum van Enschede.

Midden op de tafel stond het bloemstuk dat Gea al eerder op de dag had voorbereid. Ze had er ook voor gezorgd dat het bloemstuk in diverse stadia op haar aanrecht stond, zodat iedere stap duidelijk zichtbaar was voor de cursisten. Met Pasen op komst had ze zich vooral gericht op gele en paarse bloemen en natuurlijk veel groen. De cursisten hadden genoeg keus uit diverse bloemen en materialen, die ze bij de groothandel had gekocht.

Haar nichtje schonk koffie en thee in en liet de schalen met zelfgebakken cake en koek rondgaan. Haar moeder bekeek het bloemstuk van haar schoonzuster. Ze vond het er weer prachtig uitzien. Ze was zelf best handig, maar ze miste inspiratie en was altijd blij met een bloemetje van Gea. Ze was opgelucht dat ze niet zelf iets hoefde te bedenken, want ze zag een beetje op tegen deze avond en het idee dat ze misschien zelfs andere cursisten moest helpen, maar ze had haar schoonzus op deze eerste cursusavond niet in de steek willen laten. Eigenlijk zat ze liever thuis achter de naaimachine of met een breiwerkje op de bank. Ze keek even naar haar dochter, die druk bezig was met haar taak als hulpje van de gastvrouw en lachte, het werd vast een gezellige avond.

Toen iedereen voorzien was van iets te drinken en wat lekkers erbij, nam Gea het woord en ze heette iedereen van harte welkom. Daarna liet ze het bloemstuk rondgaan en wees naar de voorbeelden op het aanrecht, zodat de cursisten een goed beeld kregen van wat er moest gebeuren.

Tot Ellens verbazing was haar buurvrouw, Miranda, ook aanwezig met een paar andere jonge vrouwen. Ze had gedacht dat er allemaal vrouwen van haar moeders leeftijd zouden zijn

en dat die misschien met hun dochters waren, zodat zij zich op de dochters kon richten en haar moeder misschien aan kon schuiven bij de oudere garde.

Gea ging even terug naar het huis om een doos biscuitjes te halen voor één van de cursisten die aan de lijn was en geen gebak wilde. Na de koffie liet Gea diverse rieten manden zien waaruit de cursisten konden kiezen en ze gaf iedereen een stuk oase. Niet veel later was iedereen druk aan het werk. Gea zag haar schoonzusje worstelen met een paar takken en schoot haar te hulp. Veel van de andere dames hadden duidelijk ervaring met bloemschikken en waren er meer vanwege het uitje dan om de cursus. Ellen was ook lekker bezig, al zag haar paasstukje er een stuk rommeliger uit dan het voorbeeld bloemstuk.

In de pauze was het tijd voor een glaasje wijn of fris en voor de kleine hapjes die zij van tevoren had klaargemaakt. Ook werd er, zonder noemenswaardige problemen, door iedereen betaald. Aan het eind van de avond ging men tevreden naar huis, de deelnemers waren blij met het bloemstuk en er werd nog even op de het erf nagepraat, voordat iedereen de auto instapte. Gea gaf haar schoonzus en nichtje nog een knuffel en toen ze weg waren, sloot zij haar domein af en zuchtte even, ze was blij dat het goed was gegaan, deze eerste avond was een succes. Ze hoopte alleen dat Gerard zich niet al teveel had verveeld.